

Markó Béla

IDEGEN TÁRGY

Gyarmathy János szobraitra

Tetőtől talpig bronzból van a testünk,
kívül-belül ugyanaz, semmi más,
s ha megtaláljuk bent, amit kerestünk,
annyit jelent csak, hogy gyári hibás

az ember, s belekerült valami
idegen tárgy, afféle szennyeződés,
vagy Noé hírhozó galambjai,
üveg pohár, cipó, börtönrács, tőr kés,

míg függőn leng bennünk, mint a szív,
bronz küszködik mindenfelé a bronzzal,
bronz-angyalt küld az Úr, bronz-lábnyomokkal,

és mint elrontott példányt, visszahív
majd engem is, s még dolgozik a bronzon,
hogy egyszer ismét forgalomba hozzon.

ÓDA EGY RÉGI CSERÉPFAZÉKHOZ

Nem Keats, nem Dante, és nem is Homérosz,
csupán a megfeketült szilvaíz,
amí egy másik korba visszavisz,
s nem valamelyik rég elporladt hérosz,

csak egy törött cserépfazék, ahogy
a beleszáradt édesség kicsöppen
a sok-sok apró pórusból, miközben
magába szívja a forró napot,

ha mindenféle ócskaság között
keresgélve a padlásról lehozták,
s nézegetik a színevesztett formát,

hiszen a lepattogzott máz mögött
ott van még egy-egy buborékba zárva
a múlt idő néhány molekulája.